

Enric Mata

DIRECTOR GENERAL D'UNNIM

«Quan la fusió estigui avançada s'hi podria afegir una altra entitat»

Unnim, el projecte de fusió en què convergeixen les caixes de Terrassa, Sabadell i Manlleu ha estat el primer a començar a caminar, i s'ha erigit en emblema del procés de reestructuració que afecta les entitats de crèdit.

Per Ramon Roca i Jordi Garriga

Va ser la primera iniciativa de fusió que es va posar a caminar, i ara Unnim s'afanya per guanyar quota en una nova realitat de mercat, que potser en el futur farà que sota la marca, a banda de les caixes de Terrassa, Sabadell i Manlleu se n'hi afegeixi alguna altra.

El Banc d'Espanya no ha liderat prou bé el procés de fusions, com diuen alguns?

El projecte d'Unnim es va prendre per iniciativa pròpia, sense cap mena de pressió del Banc d'Espanya, ni de la Generalitat ni de ningú. Certament, en aquest darrer any allò que eren estimacions d'un deteriorament del cicle econòmic s'ha anat accentuant i respecte a altres entitats això s'ha traduït en unes orientacions més clares i més decidides del Banc d'Espanya en el sentit d'aconsejar processos de concentració. Jo crec que són processos orientats a obtenir millores d'eficiència. En el nostre cas som tres entitats que tenim ràtios d'eficiència al voltant del 13%, dels millors del sector, si tenim en compte que el Banc d'Espanya

“

Aquests processos de fusió entre entitats estan orientats a obtenir millores d'eficiència

Reduir la presència de la política en els consells és aproximar-se al model català

Hi ha el perill que la Generalitat perdi capacitat de decisió en alguns moviments que es plantegen

marca un mínim del 8%. No són raons de solvència, sinó que en una situació d'estancament del mercat, de disminució de marges i d'increment de la morositat, entre altres factors, és aconsellable aquest procés per aconseguir l'eficiència necessària.

El govern estatal pretén que en la reforma de llei de caixes els càrrecs electes no tinguin presència en els consells, en contra del parer de la Generalitat.

El sector de les caixes d'estalvi a Catalunya, si d'alguna cosa pot presumir, és de la no-ingerència del sector públic en les caixes. Som un model de funcionament. Fa més de 30 anys que sóc director i la meua experiència és de màxim respecte a l'autonomia de les entitats. De fet, la llei catalana de caixes ha estat posada com a model per a altres autonomies. Ens sembla raonable que hi hagi representació dels interessos de les poblacions on les caixes actuem, i la veritat és que no hi ha hagut cap aspecte que poguem considerar que no hagi estat positiu i satisfactori. Respecte a Catalunya, des de l'Estat es legisla des de la visió que es té en altres àrees, i de vegades paguem justos per pecadors. Aquestes modifica-

cions que es volen introduir en la llei de caixes tenen dos aspectes fonamentals: d'una banda, regular les quotes participatives, i de l'altra, reduir la presència de la política en el conjunt de les caixes. Això és una aproximació al model català. Disminuir la presència de la política, pel que hem vist en algunes caixes de fora de Catalunya, és absolutament convenient.

Al govern català li preocupava que no pogués tenir res a dir en les fusions que afectaven entitats catalanes.

La Generalitat, de fet, és la que té la màxima capacitat i autonomia per decidir sobre els projectes de les caixes catalanes, sobre determinades actuacions. Això té un recurs en contra, dins de la regulació del FROB. Estem davant del perill que perdem capacitat de decisió en alguns dels moviments que s'estan plantejant, i això, en la mesura que els processos en què estan participant altres entitats són SIP, en què es constitueix una entitat bancària que pren les decisions en matèria de polítiques d'inversió, risc i tecnologia, pot representar, si bé no una pèrdua de pes econòmic, en el sentit que es mantenen a Catalunya les

entitats originàries, que les decisions de futur cada vegada es prendran menys a Catalunya i més en els àmbits d'aquestes entitats bancàries.

Quan ja siguin un fet les quotes participatives, poden ser una via per la qual pugui perdre influència el govern català.

El problema es pot donar si una entitat arriba a una situació que ha d'emetre quotes participatives en un volum tan important que tingui un pes exagerat dins dels recursos propis, la qüestió ja no és si aquella caixa està participada per unes entitats o altres, sinó que està en una situació que necessita una ajuda extraordinària i el menys important és veure d'on prové aquest ajut. Si aquestes quotes representen un increment moderat de la capitalització, això no ha de comportar problemes en les decisions de l'assemblea.

Algú veu el FROB com un parany. Quan s'hagin de tornar els diners prestats, si hi ha problemes, això pot donar peu a més fusions.

Tot dependrà dels plans d'integració de cada entitat. Si el FROB realment serveix perquè les entitats puguin afrontar el procés de reestructuració, no ha de repre-

